

TROEN PÅ DET GUDDOMMELIGE DEKRET

Vi tror på skæbnen, det være sig god eller dårlig, som Allah har udmålt og bestemt for alle skabninger alt efter Sin forudgående viden og som Han har ment at være passende ifølge Sin visdom.

GRADER I TROEN PÅ SKÆBNEN

Troen på Skæbnen har fire grader:

Den første grad er Viden: Vi tror på, at Allah, den Ophøjede, ved alt. Han ved, hvad der er hændt, og hvad der vil ske og hvordan det vil ske. Hans viden er evig. Han behøver ikke at erstatte den med en ny viden, ej heller glemmer Han, hvad Han ved.

Den anden grad er registrering: Vi tror på, at Allah har registreret hvad, der end vil ske indtil Dommedag på den Sikre Tavle (al-Lawh al-Mahfûdh).

"Ved du ikke, at Allah ved, hvad der er i himlene og på jorden; thi det er (alt sammen forud nedskrevet) i en bog. Det er visselig let for Allah."
(22:70)

Den tredje grad er Vilje: Vi tror på, at alt i himlene og jorden er sket efter Allahs Vilje. Intet sker uden Hans Vilje; hvad Han end vil, vil ske, og hvad Han ikke vil, vil ikke ske.

Den fjerde grad er Skabelse: Vi tror på, at

*"Allah er alle tings Skaber, og Han er vogter over alle ting.
Himlene og jordens nøgler tilhører Ham."*
(39:62)

Den fjerde grad indeholder alt, hvad Allah gør Selv og alt, hvad Hans skabninger gør. Så alt hvad mennesker udfører i form af udtalelser, gerninger eller hvad, de lader være med at gøre, det ved Allah og Han har registreret det, fået det til at ske ved Hans Vilje og skabt det.

"Således at de, der vil blandt jer, kan vandre ad den rette vej. Og I vil ikke, medmindre Allah, verdens Herre vil."
(81:28-29)

"Og hvis Allah havde villet det, havde de ikke kæmpet indbyrdes, men Allah gennemfører hvad, Han vil."
(2:253)

"Hvis Allah havde villet, så havde de ikke gjort det. Overlad dem da til sig selv og det, som de har opdigtet."
(6:137)

"Allah har skabt jer og hvad I gør."
(37:96)

MENNESKETS FRIE VILJE

Vi tror imidlertid på, at Allah har skænket mennesket både magt og en fri vilje, hvormed det udfører dets handlinger. At menneskets gerninger sker med dets evne og med dets frie vilje kan bevises ved følgende punkter:

For det første ved Allahs ytring:

"Gå da til jeres ager (hustruer) hvornår og hvordan I vil."
(2:223)

"Og hvis de havde ønsket at drage ud, så ville de sandelig have truffet forberedelser dertil."
(9:46)

I disse vers bekræfter Allah for mennesket "at drage ud" med dets vilje og "at have truffet forberedelser" efter dets ønske.

For det andet ved at lede mennesket til at gøre, eller afholde sig fra noget. Hvis et menneske ingen fri vilje eller magt har, så betyder denne styring, at Allah forlanger, at mennesket skal gøre noget, det ikke kan. Dette forslag forkastes af Allahs visdom, Hans barmhjertighed og Hans sandfærdige erklæring i verset:

"Allah beyrder ingen sjæl over dens evne."
(2:286)

For det tredje ved at rose den retskafne for hans/hendes gerninger og ved at dadle synderen for hans/hendes gerninger og ved at belønne enhver af dem med det, han/hun fortjener. Hvis gerningen ikke udføres med individets frie vilje, så er det kun en vittighed at rose den retskafne og uretfærdigt at straffe synderen, og Allah er selvfølgelig fri for at både spøge og være uretfærdig.

For det fjerde har Allah sendt sendebudene, som

"bragte glædeligt budskab, og som bragte advarsel, for at mennesker ikke skulle have nogen anklage mod Allah, efter (at) sendebudene (var kommet til dem)."
(4:165)

Hvis individets gerninger ikke udføres med dets frie vilje, så er Allahs anklage imod mennesket ikke gyldig, selvom der er blevet sendt sendebude.

For det femte føler enhver, der udfører en handling, at han/hun gør det eller afholder sig fra at gøre det, uden nogen som helst tvang. Han rejser sig og sætter sig; kommer ind og går ud; rejser og bliver efter sin egen vilje uden at han føler, at der er nogen, der tvinger

ham til nogen af disse handlinger. Faktisk skelner han klart mellem at gøre noget med sin egen frie vilje og at blive tvunget til at udføre denne handling af nogen. Den Islamiske lov skelner klogt mellem disse tilstande. Den straffer ikke en synder for en gerning udført under tvang.

DET GUDDOMMELIGE DEKRET

INGEN UNDSKYLDNING FOR SYNDERE

Vi tror på, at synderne ingen undskyldning har i Allahs Guddommelige Dekret, fordi han/hun begår sin synd efter egen frie vilje uden at vide, hvad Allah har bestemt for ham/hende, da ingen kender Allahs dekret før det sker:

"Ingen sjæl ved, hvad den vil erhverve sig i morgen."
(31:34)

Hvordan kan det så være muligt, at fremføre en undskyldning som personen, der fremsætter den, ikke er bekendt med, når han begår sin synd? Allah afkræftede denne form for argument i Sin udtalelse:

"Afgudsdyrkerne vil sige: Hvis Allah havde villet det, så havde vi og vore fædre ikke sat nogen ved siden af (Allah), ej heller havde vi forbudt noget. Ligeledes løj de, der kom før dem, indtil de smagte vores straf. Sig: Har I nogen viden, så fremlæg den for os. Men I følger blot en formodning, og I lyver blot."
(6:148)

Vi siger til synderne, som bruger det Guddommelige Dekret som en undskyldning: Hvorfor udførte du ikke gerninger i lydighed (mod Allah) og formodede, at Allah havde bestemt dem for dig, eftersom der ingen forskel er på dem (de gode gerninger) og synder i at være ukendte for dig, før du begik dem? Derfor, da Profeten Muhammad fortalte sine Sahabah, at enhver har fået tildelt sin plads enten i Paradis eller Helvedet, sagde de:

"Skal vi ikke stole på det og stoppe med at stræbe (for at lave gode gerninger)?" Han sagde: "Nej! Stræb og enhver vil blive ledt til det, han er blevet skabt til."
(Bukhâri & Muslim)

Vi kan sige til synderen, der prøver på at finde en undskyldning i det Guddommelige Dekret: "Sæt at du vil rejse til Mekka. Der findes to veje, der vil føre dig dertil. En troværdig person fortæller dig, at en af disse veje er farlig og besværlig, den anden nem og sikker, så vil du tage den anden. Du vil ikke tage den første vej og sige, at det er bestemt for mig. Hvis du gjorde det, ville folk anse dig for at være skør."

Vi kan også sige til ham: "Hvis du bliver tilbudt to jobs og det ene giver en højere løn, så vil du bestemt tage det, der giver en højere løn. Hvordan kan det være at du vælger det, som er ringere i det Hinsides og bruger det Guddommelige Dekret som en undskyldning?"

Vi kan endvidere sige til ham: "Når du bliver ramt af en sygdom, banker du på enhver læges dør, idet du leder efter en kur og idet du bærer enhver smerte, som resultat af kirurgisk indgreb og medicinens bitterhed. Hvorfor gør du ikke det samme, når dit hjerte er åndeligt sygt af synder?"

ONDT KAN IKKE TILSKRIVES ALLAH

Vi mener, at ondt ikke kan tilskrives Allah pga. Hans perfekte barmhjertighed og visdom. Profeten, må Allahs velsignelse og fred være med ham, sagde:

"Og ondt kan ikke tilskrives Dig."

(Muslim)

Allahs bestemmelse har således intet ondt i sig, fordi den udspringer af barmhjertighed og visdom. Ondt kan imidlertid vise sig som en følge af nogle af Hans bestemmelser, fordi Profeten være med ham, sagde i bønnen for qunut som han lærte al-Hasan:

"Og beskyt os mod det onde, som Du har skabt"

(Tirmidhi & andre)

Her tilskriver Profeten, må Allahs velsignelser og fred (Allah) har bods for dette, er ondt i Hans bestemmelse ikke ren og skær ondt. Det er rettere ondt i en henseende og godt i en anden henseende eller det er ondt i et tilfælde og godt i et andet tilfælde. Korruption i landet, der således kommer som et udfald af tørke, sygdom, fattigdom og frygt er ondt, men det er godt i en anden henseende. Allah, den Ophøjede sagde:

"Korruption har vist sig til lands og til vands på grund af det, menneskenes hænder har erhvervet for dem, for at Han må lade dem smage (følgerne af) noget af det, de har øvet, for at de måske vil vende tilbage (til Ham)."

(30:41)

Det at hugge tyvens hånd af eller at stene ægteskabsbryderen er en ond ting for tyven og ægteskabsbryderen, men det er godt for dem i én henseende, fordi det er en renselse for dem, så de straffes for det i dette liv og ikke i det næste. Det er også godt i en anden henseende. Påføringen af disse straffe er en beskyttelse af ejendom, ære og forhold.